

лѣхъ. Като ме видѣха, че се покачихъ, тѣ се спотаиха и си зашушнаха. „Мълчете, че офицерина... Офицерина иде, офицерина“ — чухъ гласа на Манчо, и ха да се повърна долу, но момчетата почнаха да викатъ пакъ весело, да реватъ като магарета, да се правятъ на всѣкакви дяволи, и азъ се изкачихъ горе, при тѣхъ. Черницата бѣше окастрена и имаше чекори като зжби шръкнали. Приседнахъ на единъ по-гладъкъ клонъ и загледахъ представлението на палавитѣ момчета. А долу Тошо обираше червенитѣ яйца, качваше малкитѣ дечица на люлkitѣ, изсвирваше съ уста, и люлката подемаше свирнята му. Сандѣцитѣ се заиздигаха нагоре единъ подиръ другъ. Въ единъ отъ тѣхъ видѣхъ Ценка на Попови — въ червена рокличка и бѣла шапчица на глава. Тя се хванала съ две ржце за желѣзата острани и толкова я бѣше страхъ да не се пребие, че цѣлата треперѣше. Манчо пристигна съ една пржчка и навѣрно искаше да я докачи само, но стана така, че събори шапчицата ѝ. Тя се разплака. Досвидѣ ми и мене. Отдолу Тошо сърдито изрева:

— Ей! Я да се свличате долу, че да не почна азъ съ пржта. Като круши ще ви обруля.

— Ама това... офицерина — отдума се нѣкой на мене. И азъ докато разбера, кой е, единъ дългъ пржтъ забрули отдолу по клонитѣ.

— Офицеринъ, а — викаше сърдито Тошо и биеше ли съ пржта, биеше — чакай да ви дамъ азъ и генералъ... да видимъ, нѣма ли кжде да си играете, ами тука сте дошли, да ми прѣчите на работата.

Доде да видя, другитѣ се свлѣкоха. Бързо се запускахъ и азъ. Но тъкмо да скоча на земята, нѣщо изпрапка и като клинъ ме бодна отзадъ. „Панталонитѣ“ — рекохъ си, и като слѣзохъ, що да видя. Едно голѣмо парче висѣше отпрано отзадъ и месото ми се лѣскаше. Останахъ вдървенъ.

— Охооо! — долетѣха отъ нейде момчетия и току